

برش (Mech Tech)
ضمیمه علمی خمش

خمش

خبرنامه مکانیک شریف
دوره ۲۶، شماره ۵، اسفند ماه ۹۷

فعالیت‌های دانشجویی روی دکمه‌ی ON

صاحب امتیاز: انجمن علمی دانشکده مهندسی مکانیک (محور)

مدیر مسئول: حمیدرضا فتحی

سردبیر: سید محمدحسین قاسمی

دبیران: امیرحسین آقایی، ستاره بیات

ویراستار: سید محمدحسین قاسمی

صفحه آرا: مریم عراقی

همکاران این شماره:

علیرضا بیک احمدی، سبحان رحمانی، امیرمحمد فلاح، مریم عراقی، مرتضی معماری، مهدی محسنی، علی باقری، ستاره بیات، امیرمهدی حسنی، سینا غلامی، عرفان اعتصامی، المیرا غضنفری، حسین خطیری

در این شماره می خوانید:

این شماره از خمش تقدیم می شود به :

گروه های دانشجویی دانشکده که همه در

اواخر سال ۹۷، از خواب زمستانی بیدار شدند و

فعالیت های خوبی را کلید زدند!

با ما در ارتباط باشید!

۳ @khamesh_mehvar ۵

۱۰ @mehvargroup

۱۲ mehvar_group

mehvar.mech.sharif.ir

مصاحبه

گزارش

هنر و ادبیات

صفحه آزاد

اینجا حال ما خوب است



سبحان رحمانی، مهندسی مکانیک ۹۴

کنند و در مسابقه ملی مکانیک برتر، که برای اولین بار در دانشکده برگزار می شود، شرکت کنند. علاوه بر آن چند روزی است که تلاش دوستان مان در مجله نامه مکانیک به ثمر نشست و بعد از مدتی که این نشریه چاپ نمی شد، بالاخره نسخه جدید آن چاپ شد.

این جا حال ما خوب است! حال فعالان دانشجویی دانشکده خوب است و این حال خوب را به همه منتقل می کنند. نتیجه اش را می توانید در سطرهای بالا ببینید! البته این نوشته به این معنی نیست که ما هیچ مشکلی نداریم. مشکلات زیادی در دانشگاه و دانشکده داریم؛ ولی دقیقاً مسئله همین جا است! این که دانشجویان توانسته اند مشکلات مختلف را شناسایی کنند و برای حل آن ها، با وجود محدودیت های فراوان، برنامه های متعددی را تعریف و برگزار کنند، زیبا است! این خبر شاید به ترین خبری باشد که می شود این روزها شنید و نوید روزهای به تری را برای آینده دانشگاه و کشور می دهد. این حرکت با هم راهی سایر دانشجویان برای برداشتن گام های بلندتر و اثرگذارتر، زیباتر هم می شود.

هیچ وقت نباید فراموش کنیم که دانشگاه ما زیبایی های زیادی دارد. شاید پایدارترین زیبایی دانشگاه، همین تکاپو و تلاش های دانش جویان اش است. چیزی که برخی مواقع مغفول می ماند و در بین روزمره های ما به آن توجه ای نمی شود. تکاپویی که اگر نباشد، دانشگاه مانند سایر ادارات دولتی به کالبدی بی روح تبدیل می شود!

همواره یکی از دغدغه هایم این بوده که چرا در دانشگاه از زیبایی ها و خبرهای خوب نمی گوئیم. اگر به گفت و گوهای روزمره خودمان و حتی نوشته های برخی نشریات دانشگاه نگاه کنیم، هیچ سخنی از خوبی ها و زیبایی ها نمی بینیم. چیزهایی که اگر خوب بنگریم، در اطراف ما کم نیستند و باید به آن ها هم پرداخته شود!

چند وقتی است که اتفاقات زیادی در دانشکده مهندسی مکانیک رخ داده است. دانشجویان در کلاس هایشان درس های مفیدی را یاد می گیرند که برای اولین بار در دانشکده ارائه شده است. وسایل خود را در کمدهایی می گذارند که پس از یک دهه توسط شورای صنفی دانشکده احیا شده اند و دانشجویان دوباره می توانند از آن ها استفاده کنند. در زمان هایی که جشنواره صنعتی مکانیک برگزار می شد، می توانستند بعد از تمام شدن کلاس هایشان در برنامه های جذاب جشنواره صنعتی مکانیک شرکت کنند. در ایامی که جشنواره تمام می شود، می توانند در برنامه های متعدد انجمن علمی دانشکده (محور) مانند برنامه های هفتگی و دوره های نرم افزار شرکت کنند. در آخر هفته به بازدیدهای صنعتی می روند و به تازگی می توانند از اوقات خودشان بیش تر و مفیدتر استفاده

دانشگاه، اپای یا صنعت؟ مسأله این است!

مصاحبه با دکتر سعید بهزادی پور

علیرضاییک احمدی، مهندس مکانیک ۹۶

به بهانه‌ی یازدهمین جشنواره‌ی صنعتی مکانیک مصاحبه‌ای انجا دادیم با دکتر سعید بهزادی پور، دبیر این جشنواره و یکی از استادان نام‌آشنای دانشکده.

خ لطفا توضیح مختصری از سوابق علمی و کاری خود ارائه بدهید.

کارشناسی و کارشناسی ارشد را در دانشگاه شریف گذراندم. برای دکترا به دانشگاه واترلو در کانادا رفتم و در حوزه رباتیک صنعتی فعالیت کردم. بعد از آن پنج سال به عنوان هیئت علمی در دانشگاه آلبرتا در حوزه رباتیک پزشکی به فعالیت پرداختم. یکی از حوزه‌هایی هم که آنجا کار می‌کردم رباتیک توان بخشی بود که با بیمارستان توان بخشی «گلن رز» همکاری می‌کردم. سال ۸۹ به ایران بازگشتم. همچنان در حوزه رباتیک به فعالیت می‌پردازم اما بیشتر فعالیتم در حوزه مهندسی توان بخشی است.

خ فعالیتتان در حوزه صنعتی جا می‌گیرد یا پژوهشی؟

پژوهشی؛ اما سعی می‌کنم در ایران به کاربرد آن بیشتر پردازم برای مثال کارهایی که تحت عنوان توان بخشی هوشمند انجام می‌دهیم پتانسیل صنعتی شدن هم دارند.

خ چه موانعی را بر سر راه ارتباط صنعت و دانشگاه می‌بینید؟ رابطه صنعت و دانشگاه در ایران عمدتاً یک رابطه مصنوعی و

دستوری است. یکی از دلایل آن به ارتباط مالی دانشگاه و صنعت باز می‌گردد. یعنی دانشگاه یک بودجه‌ای را سالیانه از دولت می‌گیرد و کیفیت خروجی‌اش تأثیری در این مسئله ندارد. بنابراین دانشگاه دیگر نگران نیست یا در واقع برایش اهمیتی ندارد که دانشجویی که تربیت می‌کند چه عملکردی در صنعت خواهد داشت، آیا براحتی استخدام می‌شود یا نه و آیا صنعتی از فارغ التحصیلان آن راضی است. این به صورت طبیعی باعث ایجاد یک سیستم معیوب می‌شود. اگر بودجه دانشگاه توسط شهریه دانشجویان تأمین می‌شد و از آنجا که برای دانشجویان آینده کاری اهمیت دارد؛ آنگاه دانشگاه‌ها برای جذب دانشجویان مجبور می‌شدند به رقابت بپردازند و خروجی خود را متناسب با صنعت تربیت کنند. دلیل دیگر این عدم ارتباط بین دانشگاه و صنعت ناشی از صنعت ما است که نیاز عمیقی به دانش تخصصی و دانشگاهی ندارد.

رابطه صنعت و دانشگاه یک رابطه مصنوعی است... دانشگاه یک بودجه‌ای را سالیانه از دولت می‌گیرد و کیفیت خروجی‌اش تأثیری در این مسئله ندارد. بنابراین دانشگاه دیگر نگران نیست که دانشجویی که تربیت می‌کند چه عملکردی در صنعت خواهد داشت

خ به نظر شما چگونه می‌توان رابطه میان صنعت و دانشگاه را افزایش داد؟

بعنوان اهالی دانشگاه که نمی‌توانیم چندان ساختار صنعت را عوض کنیم. اما برای بهبود شرایط، راه حل اساسی این است که نظام آموزش عالی ما درست شود. آموزش هم چنان می‌تواند رایگان باشد با این تفاوت که بودجه مورد نیاز در اختیار متقاضی دانشگاه یعنی دانشجوی

قرار گیرد و ایشان خود تصمیم بگیرند که کدام دانشگاه را انتخاب کنند. البته بهتر است برای این که دانشجوی به اهمیت قضیه پی ببرد، خود نیز بخشی از شهریه را پرداخت کند.

چه با انگیزه مالی یا برای ارتقا و یا فارغ التحصیلی، افراد می‌روند که مقاله تولید کنند اما این روند طبیعی نیست. روند طبیعی این است که مشکل یا مسئله‌ای در صنعت یا جای دیگر وجود داشته باشد و سپس برای حل مسئله تلاش شود و سپس در این راستا مقاله‌ای تولید شود

خ آیا در ایران ارتباط دانشجویان با صنعت در دوره کارشناسی امکان‌پذیر است؟

به سختی. نگاه کنید؛ در بسیاری از دانشگاه‌های دنیا فرصت‌های مختلفی وجود دارد؛ مثل اینترنشیپ (Internship) که دانشجوی

می‌تواند به عنوان دستیار در جایی مشغول به کار شود و حقوق بگیرد. هم چنین در دانشگاه‌های آمریکا شمالی دوره‌هایی موسوم به کو-آپ (Up-Co) وجود دارد که دانشجوی یک ترم تحصیل کرده و ترم بعد را به کار پرداخته و حقوق می‌گیرد. اما نکته‌ای که در این جا حائز اهمیت است این است که دانشجوی بتواند در همان سال اول یا دوم به آن سطح از دانش برسد که بتواند به عنوان دستیار در صنعت فعالیت کند. در ایران چون برنامه‌های آموزشی مهندسی در راستای تربیت دانشجوی برای خدمت در صنعت تدوین نشده، وقتی دانشجوی وارد صنعت می‌شود، باید برایش اقل ۶ ماه هزینه شود تا بتواند شروع به کار کند. کلاً در ایران، دانشگاه محصول خود (دانشجو) را بیشتر برای تحصیلات تکمیلی آماده می‌کند و دغدغه کمتری نسبت به ایجاد شرایطی

برای ارتباط دانشجو با صنعت دارد. باید در نهاد دانشگاهی این طرز فکر جا بیفتد که مشتری محصول دانشگاه، صنعت است.

چرا با وجود بالا بودن سطح تولید علم در ایران، از این ظرفیت در راستای کمک به صنعت کشور بهره گرفته نمی‌شود؟

تولید علم ترکیبی بی معناست. تولید مقاله داریم. تولید مقاله بالا است ولی بالا بودن این تعداد با حجم کار کیفی در حوزه‌ی پژوهش متناظر نیست. یعنی وقتی شما

به این امید که درجایی از آن استفاده شود.

نظر شما در مورد اپلای چیست؟ بعد از کارشناسی یا بعد از ارشد؟

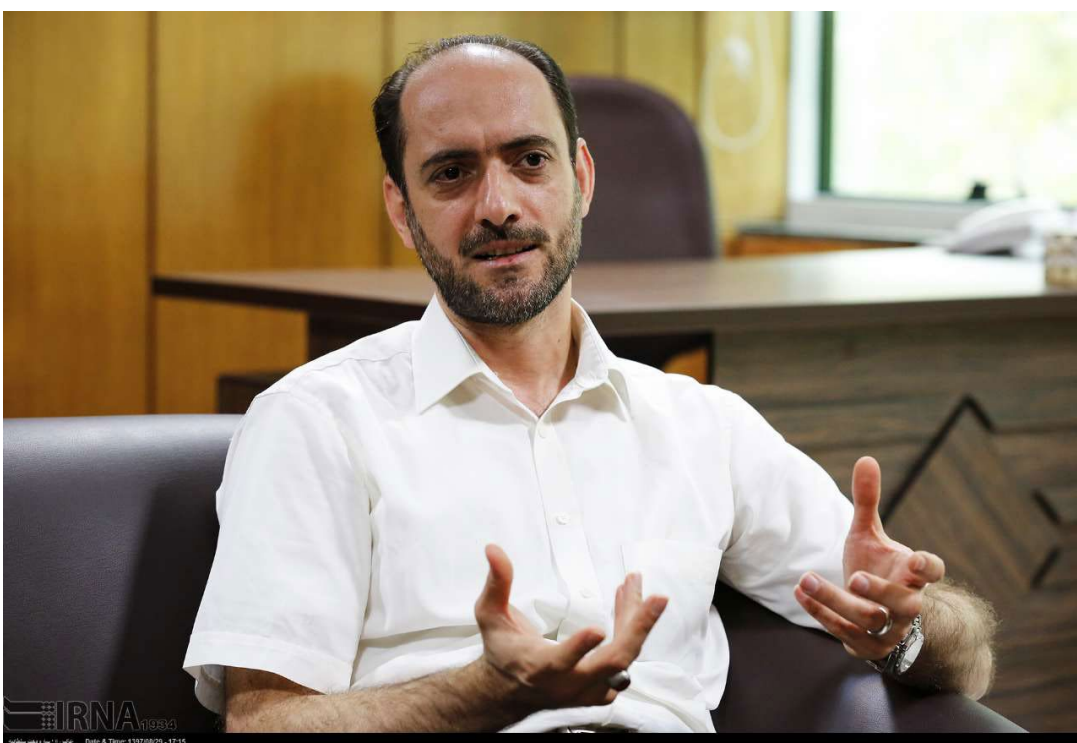
ادامه تحصیل دادن در مقطع ارشد به این معنی است که فرد می‌خواهد روش پژوهش را یاد بگیرد و آموزش عمیق‌تری را در یک حیطه محدودتر دریافت کند و به این معنی نیست که قصد دارد باقی عمر خود را کار آکادمیک کند. بعضی از دانشجویان وقتی

این است که تحصیلات تکمیلی را خارج از کشور دنبال کنیم یا داخل. نظر من این است که امکان گذراندن تحصیلات تکمیلی با کیفیت خوب در بعضی شاخه‌ها در بعضی از دانشگاه‌ها در داخل ایران هم موجود است به شرط اینکه موضوع هوشمندانه انتخاب شود؛ برای مثال موضوعی که کار تجربی پرهزینه می‌خواهد احتمالاً سرانجامی نخواهد داشت. بنابراین دانشجو باید ببیند که در چه حوزه‌هایی می‌خواهد کار کند. اگر حوزه انتخابی او در داخل ایران شرایط خوبی دارد پیشنهاد من این است که دوره تحصیلات تکمیلی خود را همین‌جا بگذراند چون امتیازات دیگری دارد؛ برای مثال می‌تواند شبکه ایجاد کند، افراد را بشناسد، و برای پس از فارغ التحصیلی وضعیت پایدارتری داشته باشد. اگر تصمیم جدی هم برای ادامه تحصیل در خارج از کشور دارد، دانشگاه‌های برجسته را انتخاب کنند چون بسیاری از دانشگاه‌ها در شمال

آمریکا و اروپا هم از لحاظ تدریس و هم پژوهش از شریف ضعیفتر هستند.

دلیل برگشت شما به ایران چیست؟

مجموعه‌ای از مسائل مختلف وجود دارد ولی به طور خلاصه من احساس رضایت بیشتری می‌کنم از اینکه عمرم را در داخل کشور خودم صرف کنم. دوست دارم بچه‌هایم اینجا بزرگ شوند، دوست دارم به جوانان این کشور کمک کنم، بود و نبودم اینجا بیشتر حس میشود و تاثیرگذارتر هستم.



می‌خواهند برای کارشناسی ارشد اپلای کنند انگار تصمیمشان را گرفته اندند که تا دکترا ادامه دهند. این امر بسیار پر ریسک است چون اولاً دانشجو معمولاً نمی‌داند پژوهش یا کار آکادمیک به چه معناست. دوماً از ماهیت رشته‌های مختلف و مطابقت آنها با علایق خود چندان خبر ندارند و لذا اینگونه دانشجو زندگی خود را پیش فروش می‌کند بدون آنکه درک درست و عمیقی از تحصیلات تکمیلی و گرایش مورد علاقه اش داشته باشد. بحث دیگر

افراد را وادار کنید به مقاله نوشتن چه با انگیزه مالی یا برای ارتقا و یا فارغ التحصیلی، افراد می‌روند که مقاله تولید کنند اما این روند طبیعی نیست و لذا منجر به ارتقاء سطح علم یا فناوری در دانشگاه نمی‌شود. روند طبیعی برای تولید مقاله این است که مشکل یا مسئله‌ای در صنعت یا جای دیگر وجود داشته باشد و سپس برای حل مسئله تلاش شود و سپس از داستان موفقیت در حل آن مسئله مقاله‌ای تولید شود. نه اینکه مقاله‌ای تولید شود

جشنواره‌ی دوازدهم

مروری بر اتفاقات دوازدهمین «جشنواره‌ی صنعتی مکانیک»



امیر مهدی حسینی
مهندس مکانیک ۹۳

مطالعات فرهنگی دارد، نظرش بر این است که افراد بایستی نسبت به محیط اطراف خود دغدغه مند باشند و رسیدن به یک جامعه آرمانی، فقط با کنار هم چیدن پازل‌های کوچک در کنار هم امکان پذیر خواهد بود.

اما سخن آخر. تنها رویدادی که در این جشنواره لغو گردید، گفتگوی آکادمیک بود. این نشست به اساتید محترم دانشکده مکانیک برای بیان دستاوردهای علمی و صنعتی خود، اختصاص داده شده بود. طی چندین بار اطلاع‌رسانی دبیرخانه از حداقل یک ماه و حتی دعوت حضوری اساتید، فقط یک نفر از اساتید برای

سخنرانی اعلام آمادگی کردند! طی چند سال اخیر، دانشجو یا دانشکده سطح دانشکده و دانشگاه، بسیار فعال شده‌اند، اما متأسفانه، اساتید به دلیل مشغله‌های خود از این فعالیتها عقب مانده‌اند! در این فضای ناامیدی حاکم بر جامعه و بالاخص دانشگاه صنعتی شریف تیمی از دانشجویان بدون توجه به این محدودیت‌ها و با توکل بر خدا، پروژه‌ی جشنواره صنعتی را شروع کرده و به اتمام رساندند. هدف این تیم، افزایش نشاط فضای دانشجویی و آشنا کردن دانشجویان با فضای واقعی کار در بین خواندن دروس تئوری بود. امیدوارم هر روز فضای دانشجویی دانشکده و دانشگاه با نشاط‌تر شده و دانشجویان بتوانند با ارتباط بیشتر با محیط بیرون، خود را برای زندگی در جامعه، بیرون از دیوار دانشگاه هرچه بیشتر آماده کنند.

منظور، کارگاه‌هایی نظیر ثروت‌آفرینی از مهندسی مکانیک با نگاه بین رشته‌ای، کلان داده‌ها و کاربرد آن در صنعت و وقتی اقتصاددان مانند مهندس عمل میکند برگزار شد. همچنین یکی از نشستها تحت عنوان همگرایی علوم با همین هدف برگزار شد. در نشست افتتاحیه جشنواره صنعتی، صاحبان صنعت به توضیح پروژه‌های خود در صنعت پرداختند. در این نشست، مدیران ارشد گروه تاننا انرژی، در مورد مسیر پیشروی دانشجویان و توانمندی‌هایی که برای طی طریق نیاز دارند صحبت شد. همچنین طی مذاکراتی دبیرخانه جشنواره

با تاسیس دبیرخانه جشنواره صنعتی مکانیک شریف از سال ۱۳۸۵، هر ساله در تاریخی، جشنواره‌ای با هدف افزایش ارتباط صنعت و دانشگاه در دانشکده مکانیک برگزار میشود. امسال، دوازدهمین جشنواره، به همت دانشجویانی از ورودی ۹۳ تا ۹۷، در تاریخ ۹۷/۱۲/۷ تا ۱۲/۱۷ برگزار شد. این رویداد صنعتی دانشکده مکانیک، در طی ده روز با ده رویداد، طولانی‌ترین جشنواره برگزار شده تا به حال بوده است. جشنواره صنعتی همانند اسمش شباهت بسیار زیادی به انجام یک پروژه صنعتی دارد. شما برای ارائه محصول خود، نیازمند

نوشتن پروپوزال و ارائه آن به صاحبان صنعت هستید تا بتوانید بودجه مورد نظر خود را برای اجرا بدست آورده و سپس برای اجرای آن برنامه‌ریزی کنید. در جشنواره صنعتی هم شما بایستی برای برگزاری رویدادها، حامی مالی داشته باشید و برای انجام هر رویداد، کاملاً برنامه‌ریزی شده عمل کنید.

تیم اجرایی این دوره، از مهر ماه سال جاری فعالیت خود را در قالب تیمهای علمی، رسانه و تبلیغات، اجرایی و جذب حامی شروع کرد. طبق نظرات تیم برگزاری، موضوع اصلی جشنواره، موضوعات بین‌رشته‌ای انتخاب شد. با بررسی آمارهای اخیر، تمایل دانشجویان به سمت موضوعات بین‌رشته‌ای بیشتر شده و افراد برای گسترش کار خود، میل به ترکیب رشته خود با سایر علوم نظیر اقتصاد، مدیریت، علوم شناختی و غیره دارند. به این

با این شرکت، امکان کارآموزی در قسمتهای مفید برای دانشجویان دانشکده، فراهم شده است.

جنجالی‌ترین رویداد این دوره از جشنواره، نشست اپلای بود که با حضور دکتر میلاد دخانچی، دکتر محمد عابدینی، دکتر علیرضا بازرگان و دکتر حنیف راستگفتار برگزار شد. در ابتدای جلسه دکتر بازرگان، با ارائه خود، مسیر نشست را کاملاً تغییر داد. میلاد دخانچی با گفتن «من از همه دانشجویهای شریف بدم میاد!» سپس کلام خود را با خائن دانستن افرادی که نسبت به جامعه خود بی تفاوت هستند، تکمیل کرد. دخانچی که دکترای





سبحان رحمانی
مهندس مکانیک ۹۴

مسابقه برتر از درس؟!!

داستان شکل گیری مسابقه مکانیک برتر

است، دانش و مهارت های فنی شما سنجیده می شود و زمانی که با یک تیم بر روی سوال مسابقه کار می کنید، مهارت های عمومی تر شما نیز تقویت می شود. ما در انجمن علمی دانشکده مهندسی مکانیک با علم به این مسائل و با صحبت با بسیاری از اساتید و کارشناسان به این نتیجه رسیدیم که شاید بهترین بستری که بتواند به چالش های مطرح شده بپردازد، برگزاری یک مسابقه است. مسابقه ای که به تولید یک محصول ختم شود و با کار تیمی همراه باشد.

بعد از انتخاب موضوع، سراف شرکت های مختلف رفتیم و با همراهی و حمایت کامل آنها روبرو شدیم. در این لحظه که داریم در مورد مسابقه صحبت می کنیم، مسابقه حامیان دولتی و غیردولتی زیادی دارد که حاضرند با تیم های برگزیده همکاری کنند تا بتوان محصول ساخته شده در این مسابقه را به یک محصول صنعتی تبدیل کرد. همچنین با کمک مرکز کارآفرینی دانشگاه، امکان حمایت این نهاد از تیم های برگزیده و ساختن یک کارآفرین واقعی از تیم های برگزیده که تمایل داشته باشند وجود دارد! علاوه بر آن دانشجویان بدون هیچ گونه محدودیتی می توانند در این رویداد شرکت کنند و از جوایز میلیونی این رویداد نیز بهره ببرند. فرصتی که در چندسالی که در دانشکده هستیم پیش نیامده و می تواند شور و اشتیاق فعالیت علمی مفید را در دانشکده بیشتر کند.

این مهارت ها را کسب کنیم؟ به مطالب بالا چالش هایی مانند عدم وجود انگیزه، نداشتن آگاهی کافی از آینده کاری در رشته مهندسی مکانیک و ... را نیز اضافه کنید! حال باید چه کرد؟ طی سال های گذشته اقدامات

این روزها در دانشگاه واژه های یکسانی را از جاهای مختلف می شنوید. واژه هایی مانند کارآفرینی، ارتباط با صنعت و ... به راستی اینها چیستند؟ یک معمای پیچیده که کسی نمی تواند حل کند و تعریف درستی از آنها به ما بدهد؟ علاوه بر این، موارد مشابه دیگری را نیز شنیده اید یا خواهید شنید: «درس هایی که در دانشگاه می خونید کاربردی نیستن»، «الآن در محل کارم از درس هایی که خوندم استفاده نمی کنم» و موارد مشابه. از تحلیل سخنان بسیاری از فارغ التحصیلان و دوستانمان که هم اکنون در حال کار در شرکت های مختلف هستند، عبارت یکسانی را می توان برداشت کرد: «مهارت». چیزی که به گفته بسیاری از افراد حلقه گمشده ایست که نبود آن در کنار مفاهیمی که در دانشگاه می آموزیم، عامل بسیاری از مشکلات این روزهای ماست. سوالی که پیش می آید این است: مهارت در چه چیزی؟ در پاسخ می توان گفت مهارت در هر چیزی که فکرش را بکنید! از مهارت در کارهای فنی مانند جوشکاری، ماشینکاری، کار با نرم افزار های مختلف و ... تا مهارت در موارد عمومی تر مانند توانایی کار تیمی و شکستن مسئله به موارد ریزتر و ... نکته دیگر این است که وقت هر کدام از ما محدود است و نمی توانیم همه مهارت های مختلف را یکجا داشته باشیم. اما آیا این مواردی که گفته شد در درس هایی که در دانشگاه می خوانیم، در کنار مفاهیمی که می آموزیم، به دست می آیند؟ جواب واضح است! پس باید در کجا



زیادی برای رسیدن به راه حل، برای مسائل مطرح شده، انجام شده است و راهکارهایی هم توسط اساتید، فارغ التحصیلان و دانشجویان ارائه شده است. راه های گوناگونی امتحان شده و می شود ولی شاید یکی از بهترین بسترها برای سنجش و کسب مهارت های مختلف شرکت در مسابقات مختلف است. به خصوص اگر مسابقه در نهایت به ساخت یک محصول مهندسی بینجامد. به صورت پیش فرض، با شرکت در یک مسابقه که با ساخت یک وسیله همراه



مهدی محسنی
مهندس مکانیک ۹۴

در آزمون چه می‌گذرد؟

روایتی از نزدیک از آزمایشگاه بیومکانیک، دانشکده مهندسی مکانیک

تغییر شکل بافتهای زنده بدن، روشهای درمان پارگی رباط صلیبی و درمان سوختگیهای پوست از طریق تولید نانوفایبر داریم تا پروژههای شاخه جامدات و طراحی مثل بررسی خواص اتصالات چسبی و لحیمی در شرایط مختلف فرآیندی و بارگذاریهای مختلف و تحقیق روی مواد و ساختارهای آگزیٹیک (مواد با ضریب پواسون منفی!!) و تلاش برای استفاده از آنها به عنوان کفی کفش به منظور کاهش بارهای وارده بر کف پا و ستون فقرات در هنگام پیاده روی و دویدن. کم‌کم داریم به امید خدا رابطه‌ی خودمون با صنعت را هم با یک قرارداد صنعتی جالب شروع میکنیم. اما ویژگی مشترک اکثر این پروژه‌ها اینه که این موارد از دیدگاه تجربی و به صورت آزمایشهای واقعی هم بررسی میشوند و نه فقط به صورت شبیه‌سازی شده کامپیوتری و یا تئوری محض! آزمایشهای تجربی نیاز به امکانات زیادی دارن که خب ما تعدادی از اونا را داریم

برای پیشبرد پروژه‌هاشون استفاده می‌کردن ولی چند سالی بود که به دلیل انتقال بخش زیادی از کارها به مرکز موفقیان، متأسفانه زیاد ازش استفاده نمی‌شد و از رونق افتاده بود. اما حدوداً از مردادماه امسال بود که با توجه ویژه دکتر فرهمند و همت دکتر نورانی کم‌کم این آزمایشگاه دوباره زنده شد و فعالیتش را با قدرت زیادی از سر گرفت. رو تابلوی سردر آزمایشگاه نوشته «آزمایشگاه بیومکانیک و GAIT» ولی الان زمینه‌های کاری دانشجویهای آزمایشگاه خیلی گسترده‌تر شده و آزمایشگاه «ESMML» یعنی «آزمایشگاه مکانیک جامدات تجربی و ساخت» هم در دل آزمون واقع شده! تعداد پروژه‌هایی که در حال حاضر در این آزمایشگاه در جریان هم خدا را شکر زیاده و با تنوع زیادی که دارن تونستن دانشجویهای زیادی با علایق گوناگونی را به سمت آزمایشگاه جذب کنن. ما پروژه‌هایی از خود شاخه بیومکانیک در مورد بررسی

آزمایشگاه... کلمه‌ای که هرچی به ترمای بالاتری می‌رسی، بیشتر توی صحبت با دوستان به گوشت می‌خوره. از فیزیک ۱ و ۲، از مقاومت، از سیالات (که جدیداً خطرات زیادی را داره برای دانشجویها به جا میذاره!) و بقیه‌ی آزه‌ای اجباری و اختیاری که باید پاسشون کنی. ولی وقتی تصمیم می‌گیری که وارد عرصه‌ی کار پژوهشی و انجام پروژههای دانشجویی بشی با یک دسته‌ی جدیدی از آزمایشگاهها آشنا میشی که تعدادشون هم کم نیست و هر کدام یه گوشه‌ای از دانشگاه هستن. آزمایشگاه رباتیک، آزمایشگاه پایش وضعیت، آزمایشگاه تخمین و بهبود عمر و غیره. اما چند ماهیه که اسم یه آزمایشگاه خیلی بیش از قبل شنیده میشه. حد فاصل محور و آموزش دانشکده و در واقع بهتره بگم کنار وندینگ ماشین - عزیز نو رسیده‌ی دانشکده‌مون - یه در هست که با این وجود که یکی از دوستان زحمت کشیده و با فونت بزرگ روش چسبونده «لطفاً بکشید!» ولی هنوز خیلیا برای باز کردنش از بیرون اون را هل میدن و فضای شادی را درون آزمایشگاه ایجاد میکنن!!). اونجا یکی از قدیمی‌ترین آزمایشگاههای دانشکده مکانیک هست که به جرئت میتونم ادعا کنم از لحاظ فضای در دسترس برای کار از بهترین آزمایشگاههای پژوهشی دانشکده‌س. در سالهای گذشته دانشجویان اساتید زیادی از دانشکده‌مون مثل دکتر فرهمند، دکتر چیدری، دکتر پرنیانپور و خانم مهندس نریمانی از این فضا



مرتضی
معماری

مهندس مکانیک ۹۶

آب درهاون نمے کو بییم!

مکانیک برتر از کجا آمده و به کجا می‌رسد؟

گوناگونی دارد که اگر بتوانیم بنا به موارد استفاده، به‌ترین روش را یافته یا در صورت نیاز ابداع کنیم، می‌توانیم شاهد پیشرفت‌های زیادی در زمینه آب و انرژی باشیم. هم‌چنین می‌توان از این طریق، این بحران زیست‌محیطی را به فرصتی برای پیشرفت علم و صنعت داخلی تبدیل کرد.

در مسابقه ملی مکانیک برتر ابتدا تیم‌های علاقه‌مند به شرکت در مسابقه، به‌صورت اینترنتی ثبت‌نام کرده و با توجه به قوانین مسابقه، به تالیف پیش‌نویسی از طرح خود برای حل سوال مسابقه می‌پردازند و پس از تکمیل، آن را برای داوری، ارسال می‌نمایند. تیم داوری که متشکل از سه نفر از اساتید برجسته دانشکده مکانیک دانشگاه شریف است، طرح‌های ارسالی را به‌دقت ارزیابی کرده و به طرح‌های برگزیده، کمک‌هزینه‌ای برای ساخت محصول، اختصاص می‌دهد. پس از آن، تیم‌های راه‌یافته به مرحله دوم، باید دستگاه خود را ساخته و در زمان مشخص شده برای تست، به محل برگزاری مسابقه بیاورند. پس از انجام فرآیند تست، بر اساس امتیازبندی‌های ازپیش‌تعیین‌شده، تیم‌های برتر معرفی و از آن‌ها تقدیر به عمل می‌آید. هم‌چنین تیم‌های راه‌یافته به مرحله ساخت، می‌توانند با ارتباط‌گیری با حامیان صنعتی مسابقه، طرح و محصول خود را ارتقا داده و وارد عرصه کارآفرینی شوند.

امید است در سال‌های آینده، شاهد مسابقات و رویدادهای مشابه و کارآمدتری در زمینه ارتباط دانشگاه و صنعت در کشور عزیزمان باشیم.

اردیبهشت ۹۷ بود که انجمن علمی مکانیک شریف (محور) مسئولیت برگزاری دومین دوره مسابقه ملی مکانیک برتر را به عهده گرفت. دوره اول این مسابقه را دانشگاه صنعتی نوشیروانی بابل برگزار کرده‌بود. با تحقیقات انجام‌شده متوجه شدیم که دوره قبلی با هدف مهارت‌سنجی دانشجویان مهندسی مکانیک به‌صورت مهارتی برگزار شده‌است. پس از گفت‌وگوها و مشورت‌های فراوان با افراد مختلف، بر آن شدیم تا دوره دوم را متفاوت‌تر و هدف‌مندتر برگزار کنیم. لذا طی چند هفته موضوعات مختلفی را بررسی کردیم و در نهایت به این نتیجه رسیدیم که روی نیاز کنونی کشور بیش‌تر مانور بدهیم. «کمبود آب» مسأله‌ای است که خواسته یا ناخواسته گریبان‌گیر جامعه امروز شده و حل آن به معضلی بزرگ برای کارشناسان و متخصصان این حوزه تبدیل گشته‌است.

از آن‌جا که دانشجویان عزیزمان، به‌خصوص در رشته‌های مهندسی، از استعداد بالقوه خوبی برخوردارند، تصمیم گرفتیم که با طراحی یک مسابقه دانشجویی، از این استعداد نهفته، در مسیر رفع نیازهای کشور - که وظیفه ذاتی هر مهندس است - استفاده نماییم. با توجه به شرایط جغرافیایی کشور عزیزمان، در این مسابقه، تمرکزمان را روی یکی از جدیدترین روش‌ها، یعنی «تولید آب از رطوبت هوا»، گذاشته‌ایم. این روش در بسیاری از کشورهای دنیا مورد بررسی قرار گرفته و تحقیقات فراوانی پیرامون آن صورت گرفته‌است. به استناد این تحقیقات، جذب رطوبت هوا و استخراج آب از آن، روش‌های

ویژگی‌های این مکان تعداد زیاد دانشجویهای کارشناسی اونه که الان این عدد به حدود ۲۰ نفر رسیده. این نتیجه‌ای اعتماد دکتر نورانی به دانشجویهای این مقطعه که خدا را شکر تا حالا خوب جواب داده و این چیزیه که متأسفانه در تعداد محدودی از آزمایشگاههای دیگه دیده میشه. روابط بین دانشجویهای آزمایشگاه فوق‌العاده صمیمی و گرم و مثال زدنی، چه بین خود بچه‌های کارشناسی و چه بین اونا با بچه‌های ارشد و دکتری و چه بین تمام دانشجویها با خود دکتر نورانی! جوری که خود من واقعا آزمایشگاه را خونه دوم خودم میدونم و خیلی توش احساس راحتی میکنم.. به یاد داشته باشید که شرایط ورودی به آزمایشگاه ما داشتن معدلهای عجیب و غریب و رزومه‌ی خفن نبوده! بلکه برای کار کردن در آزیو باید خوش اخلاق، متعهد، منظم و مسئولیت پذیر باشین و کاری که بهتون سپرده میشه را با علاقه دنبال کنین و تا اونجا که میشه با پشتکار به نتیجه برسونین. هم‌چنین باید یاد بگیرین که به صورت گروهی کار کنین. از سختی کار هم نترسین، چون بدون اغراق یک لشکر از دانشجویایی که یک روزی مثل شما بودن ولی الان دیگه توی کارشون با تجربه شدن مثل کوه پشت سرتون هستن و هر کاری که از دستشون بر بیاد برای کمک به شما و رسیدن به اهدافتون میکنن. در آزمایشگاه ما همیشه به روی همه شما باز هست و معمولا تعداد خوبی دانشجو هم در تمام ساعات روز اونجا حاضر هستن تا به سوالات شما در موارد مربوط به زمینه‌های کاریشون پاسخ بدن. در پایان باید بگم که سعی کنین همیشه با انگیزه و با ذهنی پر از ایده وارد آزمایشگاه ما بشین و از مطرح کردن اونا نترسین چون در آزیو شدیداً از ایده‌های جدید استقبال میشه. به امید دیدار تک تک شما دانشجویان پر تلاش دانشکده مهندسی مکانیک. یا علی مدد!

حکایت های جذاب حمایت

تجربه ای در جذب اسپانسر برای مکانیک برتر



مریم
عراقی

مهندس مکانیک ۹۵



فناوران معرفی ابزارهای مفید

علی باقری
مهندس برق ۹۶



فانوس:

یه سامانه حسابداری شخصی که این قابلیت رو داره تراکنش ها و دخل و خرجتون رو ثبت کنه. با دسته بندی دخل و خرج هر وقت بخواید می تونید گزارشی از حسابتون رو ببینید. همچنین می تونید بودجه بندی کنید و اگر نزدیک بودجه شد بهتون اخطار تموم شدن بودجه رو میده (این اپ رایگانه).

سایت doityourself.com:

این سایت طرز ساختن اکثر وسایل دوروبرتون رو بهتون آموزش میده از تعمیر ماشین و سخت افزار گرفته تا جزیی ترین چیزهایی که دوروبرتون میبینید:

interestingengineering.com

:

این سایت اخبار روز در حوزه تکنولوژی و مهندسی رو بهتون میده. علاوه بر اینکه جدیدترین اخبار تکنولوژی رو میذاره کورس های مختلف و کلی مطلب آموزشی هم داره.

ticketIQ اپ ticketIQ:

این اپ (که هنوز نمونه داخلیش ساخته نشده) برای رزرو آنلاین بلیط تاتر، سینما، ورزشگاه و ... هستش.

فرقش با اپ های مشابه اینه که در این اپ عکس سینما یا استادیوم یا ... رو می بینید و خودتون هر صندلی ای رو که می خواید انتخاب می کنید و بعد قیمت اون صندلی رو بهتون نمایش میده.

حتی ما تأکید کردیم بر اینکه خروجی این مسابقه احتمالاً آن چیزی نیست که به درد کشور بخورد یا ممکن است خروجی اصلاً نداشته باشد! ولی او گفت که هیچ کدام مهم نیست و ایجاد دغدغه ی عمومی حل معضلات به وسیله ی خودمان بزرگ ترین دستاورد است!

او از باوری می گفت که به تجربه به آن رسیده بود، به اتاقی در همان نزدیکی اشاره کرد و گفت: «اینجا بچه های خودتان [دانشگاه شریف] مشغول بومی سازی [دانش فنی] هستند و این دستگاه ها را برای کارخانجات ما ساختند... با دستگاهی که این ها ساختند دیگر نیاز نیست خارجی آن را بخریم، آن هم با هزار مشکل در نگهداری و با هزینه های گزاف گارانتی و ...» دیدن آن واکنش بسیار عجیب بود؛ از مدیر شرکتی صاحب چند کارخانه - که شرکتی کلاسیک محسوب می شود - بعید می نمود که اینقدر راحت برای پروژه های پژوهشی خرج کند؛ پروژه هایی که از نظر خودشان لزومی ندارد به نتیجه برسند، و حتی مدیرش برای این کار نیاز به جلب موافقت هیأت رئیسه داشته باشد. یعنی در آخر هم حمایت بی قید و شرط از پژوهش و کار علمی از سوی یک شرکت خصوصی انجام گرفت. به نظر می رسد، رسیدن به جایگاهی که در آن نوع «کار پژوهشی» ارزشمند باشد، از طریق افزایش آگاهی عمومی و فرهنگ سازی، سریع تر و بهتر جواب می دهد تا رشد و توسعه ی کشور تا جایی که اولویت بالاتری در بودجه ها باشد!

طی تمام جلساتی که در این مدت جهت جذب حمایت برای مسابقه ی مان با نهادهای مختلف داشتیم، برخورد های متفاوتی دیدیم که عمدتاً بسیار امی دوار کننده بودند. شاید با این اوضاع اقتصادی، و نزدیکی به پایان سال و تمام شدن نقدینگی (لااقل برای سازمان های دولتی) انتظار این همه همراهی نمی رفت؛ همه بسیار خوش بین بودند! ولی در این میان یک جلسه از همه شاخص تر بود. صبح یک روز اسفند ماهی، بعد از تحمل ترافیکی طاقت فرسا در شمال تهران، به یک ساختمان اداری شیک و با کلاس رسیدیم؛ جایی که قرار بود با یکی از حامیان مسابقه ملاقات کنیم. از درهای چوبی بزرگ و گران قیمت و راهروهای سنگ فرش مشکی براق ساختمان آن شرکت گذشتیم. وقتی به دفتر شخصی که با او قرار داشتیم هدایت شدیم (یکی از مدیران اجرایی آن شرکت) با مردی مواجه شدیم که هیچ شباهتی به پشت میز نشینان نداشت؛ مردی پا به سن گذاشته با چهره ای آفتاب سوخته به همراه آثار کار فراوان در چروک های پیشانی. پختگی و تجربه ی فراوان از صحبت هایش پیدا بود اما برخوردی بسیار متواضعانه داشت. ما توضیحاتی مختصر درباره ی روند مسابقه و برنامه ی زمانی آن دادیم و منتظر نظرات او شدیم. در کمال تعجب او هیچ سوالی نپرسید، تنها از دغدغه اش برای ما سخن گفت. دغدغه اش به فکر فرو رفتن دانشجویان در جهت حل مسائل فنی واقعی کشور بود.



امیر غصنفری
مهندس مکانیک،
ارشد تبدیل انرژی ۹۶

مختلف مسکونی، مذهبی و خدماتی استفاده می شده است و هنوز هم می توان باقی مانده این بادگیرها را در اقلیم گرم و مرطوب جنوب مشاهده نمود.

پل هشتادساله ورسک، تاریخ ساز یک جنگ جهانی

پل ورسک از بزرگ ترین پل های راه آهن سراسری ایران است که در سال ۱۳۱۵ بازگشایی شد و راه آهن سراسری تهران - شمال را به هم متصل می کند. نام پل ورسک در کتاب رکوردهای گینس، در بخش پل های با ارتفاع بیش از ۶۱ متر ثبت شده و هنوز هم پس از ۸۰ سال قطارهای مسافری تهران - ساری و تهران - گرگان از روی آن عبور می کنند.

پل ورسک در زمان جنگ جهانی دوم، به دلیل نقشی که در کمکرسانی به اتحاد جماهیر شوروی محاصره شده توسط آلمان هیتلری ایفا کرد، معروف شد و لقب پل پیروزی گرفت و به قول فرماندهان متفقین اگر راه آهن ایران وجود نداشت، نقشه جهان به شکل دیگری بود و تاریخ جنگ جهانی به گونهای دیگر رقم می خورد. به دستور دولت آلمان، لادیسلاوس فون رابسویچ اهل اتریش که در ایران به مهندس ورسک مشهور شده به همراه همسر و فرزندانش به ایران آمد تا یکی از سخت ترین کارهای دنیا را در فیروزکوه به انجام برساند.

رابسویچ درباره ساخت این پل، در مصاحبه ای با روزنامه اطلاعات در ۵ اردیبهشت ۱۳۱۵ گفته بود: «روزی که این مدل را برای احداث پل ورسک تهیه کردم، مهندسان دیگر با نظر حیرت به آن نگریسته و اجرای نقشه و احداث آن را در شمار یکی از فتوحات علم مهندسی به حساب آوردند.»

مجموعه به عنوان دهمین اثر ایران به کمیته میراث جهانی یونسکو معرفی شده است.

نفسی خنک در دل کویر با بادگیرها

گرچه امروزه در شهر یزد، بادگیرها به عنوان نمادی از فناوری و مهندسی در عهد ایران باستان معرفی میشود، بادگیرها با اشکال مختلف در شهرهای مرکزی و جنوب ایران ساخته شده اند که هر کدام بر حسب ارتفاع و جهت باد مطلوب طراحی و اجرا شده اند. بادگیرها برج هایی هستند که برای تهویه بر بام خانه ها ساخته می شود. بادگیر را هم چنین بالای آب انبارها و دهانه معدن ها برای تهویه می سازند. در خانه ها هوای خنک از بادگیر، که نوع ابتدایی تهویه مطبوع به شمار می رود، به اتاق های طبقه هم کف یا زیرزمین ها فرستاده می شود. بادگیرها از عناصر و سبیل های معماری ایرانی هستند؛ ولی امروزه در بسیاری از کشورهای خاورمیانه استفاده می شوند. تا قبل از اختراع کولر برقی و گسترش آن در شهرهای مختلف، از بادگیر در ابنیه

سازه های آبی شوشتر، شاهکار فنی و مهندسی جهان

سازه های آبی تاریخی شوشتر در استان خوزستان مجموعه ای به هم پیوسته از پل ها، بندها، آسیاب ها، آبشارها، کانال ها و تونل های عظیم هدایت آب هستند که در ارتباط با یکدیگر کار می کنند و در دوران هخامنشیان تا ساسانیان، جهت بهره گیری بیشتر از آب در این منطقه ساخته شده اند. در سفرنامه باستان شناس نام دار فرانسوی، «مادام ژان دیولافوا» از این محوطه به عنوان بزرگ ترین مجموعه صنعتی پیش از انقلاب صنعتی یاد شده است. مجموعه آسیاب ها و آبشارهای شوشتر در مسیر «رودخانه گرگر» که خود از شاهکارهای فنی و مهندسی اعصار کهن است، بنا شده است. رود گرگر کاملاً به صورت مصنوعی و دستکند ساخته شده و احداث آن را به عصر اردشیر بابکان، پادشاه ساسانی نسبت داده اند. مجموعه آسیابها و آبشارهای شوشتر با توجه به زمان ساخت از شاهکارهای فنی و مهندسی در جهان است. این



بادگیرهای یزد-عکاس: امیرمحمد فلاح



ستاره بیات
مهندس مکانیک ۹۶

معرفی کتاب «سه دختر حوا»

کتابی که مسیر فکری شما را تغییر می‌دهد؛ خدا یعنی عشق

سؤال کردن رو نمی‌دونن، خیلی از آدم‌های تحصیل‌کرده‌ی دنیای علم هم، اهمیت ایمان برای انسان‌ها رو درک نمی‌کنن. اما من دنبال یه زبون جدیدی‌ام. دوست دارم همه‌ی حس‌هام بیدار باشن. دوست دارم فلسفه، شعر و علم رو با هم ترکیب کنم. دوگانگی‌ها رو حذف کنم. تو دوران معاصر، اونقدر ذهن‌مون رو مشغول هویت اشخاص و قوانین و تمایزها کردیم که از فلسفه دور شدیم. اگه همه چیز رو اشتباه درک کرده باشیم چی؟» و حرف دیگری برای گفتن نمانده بود...

شافاک می‌گوید در این اثر تلاش دارد تا صدای ناشنیده‌ی زنان باشد. صابر حسینی با قلمی روان و گیرا این کتاب را به فارسی ترجمه و انتشارات نیمار آن را چاپ کرده است. خواندن این کتاب پیشنهاد می‌شود به همه‌ی ذهن‌های منعطف که به دور از مطلق‌نگری و پیش‌داوری هستند و به قول پروفیسور آزور: «آن‌هایی که درهای ذهن و قلب‌شان به طرف همه‌ی صداها و رنگ‌های کائنات باز است، آن‌هایی که سؤال‌ها را به جواب‌ها ترجیح می‌دهند، سیاحت‌کنندگان، روح‌های بی‌خانمان، آن‌هایی که همیشه در سفر اند، هیچ‌وقت به مقصد نمی‌رسند، آن‌ها که در وجودشان غرور نیست»

این داستان به سیاست، فلسفه، عشق، دوگانگی‌های شخصیتی و تنش‌های اجتماعی پرداخته شده است. دنبال کردن داستان زمان کودکی و نوجوانی پری به شکل موازی با زمان ۳۴ سالگی او، این کتاب را دل‌نشین و جذاب کرده است. با وجود شخصیت‌های متفاوت در داستان، شافاک به طرز هنرمندانه‌ای از هیچ عقیده‌ای طرفداری نمی‌کند و سعی دارد با مطلق‌نگری و پیش‌داوری مبارزه کند. در بخشی از متن کتاب



می‌خوانیم:

چشم‌های آزور در وجود پری نفوذ کرد. «چون مطلق‌گرایی چیز خوبی نیست. جایی که مطلق‌گرایی باشه، اونجا نه فلسفه رشد می‌کنه و نه هنر.» یک دانه برف روی شانه‌اش و یکی هم روی موهایش نشست. «ببین، آدم‌های مذهبی ارزش تفکر انتقادآمیز و

وارد شدن به بحث عقلانی، مثل عاشق شدن. وقتی تموم میشه، عوض میشین. آدم دیگه‌ای میشین. البته فرد مقابل‌تون هم تغییر می‌کنه. اگه آمادگی لازم رو ندارین که نگاهی به نظریات خودتون بندازین، با کسی راجع به هیچ موضوعی وارد بحث نشین. فقط اون‌هایی که نظر مثبتی نسبت به تغییر کردن دارن، می‌تونن به معنی واقعی مناظره بکنن. وگرنه نظریات شخصی‌مون ذهن‌مون رو کور می‌کنن. اون‌هایی که فقط به

هدف محق کردن خودشون حرف می‌زنن، اصلاً نمی‌تونن رابطه‌ی کلامی برقرار کنن.»

«سه دختر حوا» از جدیدترین کارهای الیف شافاک، نویسنده محبوب ترک و صاحب اثر پرفروش «ملت عشق» است که برخلاف چند کار آخر او رویکردی عرفانی و فلسفی ندارد. سه دختر حوا داستان زندگی دختری است به نام پری، که از کودکی میان باورهای متضادی قرار گرفته که نمی‌داند کدام درست و کدام غلط است. پس از گذشت سال‌ها پری

هم‌چنان مردد و سردرگم است. این دختر ترکیه‌ای به پیشنهاد شیرین، دوست ایرانی‌اش، برای یافتن پاسخی به سوال‌هایش در کلاس استادی حاضر می‌شود که درباره خدا بحث می‌کند. اما پس از آشنایی پری با استاد آزور، اتفاقات گوناگونی می‌افتد و خیانتی غیرمنتظره رخ می‌دهد. در

امنیت

سینا غلامی، مهندسی مکانیک ۹۶



زورگیرها را دیده اید؟ یا سلاحی برای دفاع از خود به همراه دارید؟ (از قبیل سلاح سرد یا اسپری فلفل و ...)

- من یه دوره کوتاه دفاع شخصی گذروندم ولی این رو هم میدونم که آدم در چنین لحظه‌ی سریع و حساسی وقت نداره فکر کنه که کدوم حرکت رو انجام بده! (ضمناً مسلح بودن دزد ها مسئله رو نگران کننده تر میکنه. اما بطور کلی آموزش دفاع شخصی رو به همه علی‌الخصوص دختر ها پیشنهاد میکنم.

- نه. بردن سلاح ممکن است باعث اتفاق بدتری مثل قاتل یا مقتول شدن بشود و هم چنین یک دختر تنها اگر مورد سوء قصد قرار بگیرد کار چندانی از او بر نمی آید.

- خیر حتی اگر آموزش هم ببینم فکر میکنم به علت غلبه استرس و ترس نتونم هیچ کاری کنم.

سوال چهارم: لطفاً پیشنهادات خود را برای رفع این معضل در باکس زیر یادداشت نمایید.

- فک کنم تنها کشوری باشیم که امنیت دانشجوی

کمترین اهمیتی برای

مسئولین دانشگاه نداره.

- حضور افسران نیروی

انتظامی در نقاط اطراف

دانشگاه، و دوربین های

مدار بسته بیشتر.

- سرویس رفت و

برگشت، مسیرامن،

بیمه حوادث و...

- گذاشتن سرویس

دائمی حمل و نقل و

هم چنین نظارت بر

کیفیت و نظم سرویس

ها به طور دائم،

افزایش روشنایی معابر و گذاشتن گشت؛ برای مثلاً

مسیر مترو استاد معین تا خوابگاه دختران که خیلی

وضعیت بدی دارد.

- امن کردن منطقه به وسیله هماهنگی با نیروی

انتظامی-گذاشتن سرویس های حمل و مقل منظم-

گذاشتن ایستگاه های پلیس در میان راه-آموزش

برخورد مناسب به دانشجویان وقتی مورد تهاجم یا

خفت گیری قرار میگیرند.

- صنفی خیلی میتونه مفید باشه برای رفع معضل در

غیر این صورت مسئولین صدای جمع ما رو نمیشنونن

یا بهتره بگم نمیخوان که بشنون!

- باید کلاس های دفاع شخصی در دانشگاه گذاشته

بشه زیرا برای هر فردی در هر مرحله از زندگیش

لازم میشه و مورد دیگه گذاشتن سرویس بین خوابگاه

و دانشگاهه هم به دلیل راه طولانی و امنیت.

- به نظرم همون تامین سرویس حمل و نقل بهترین

راه حل هستش.



سلام دوستان! صفحه ی آزاد این شماره ی خمش اختصاص داره به بحث داغ این روز های دانشگاه؛ امنیت دانشجویان. چند وقتی میشه که متأسفانه خبرهای دزدی و خفت گیری دانشجویان رو در اطراف محوطه ی دانشگاه زیاد میشنویم. صفحه ی آزاد پرسشنامه ای طراحی کرده و نظرات شما دانشجویان عزیز رو در این مورد پرسیده:

سوال اول: آیا تجربه ای از خفت گیری و دزدی در اطراف دانشگاه تا به حال برایتان پیش آمده یا مشاهده کرده اید؟

- خداروشکر خیر:

- بله دوستانم مورد

حمله ی خفت گیرها

قرار گرفته اند اما خدا

را شکر ناموفق بود و

اتفاق بدی رخ نداد.

- برای خودم خیر ولی

خیلی خیلی خیلی خیلی

زیاد شنیده و دیده ام که

این اتفاق افتاده باشد.

- خفت گیری و دزدی نه

اما تجربه تعرض فیزیکی

رو داشتم.

سوال دوم: به نظر شما

دانشگاه و حراست مسئولیتی در قبال خفت گیری و

دزدی های اخیر دارد؟

- دانشگاه و حراست قطعاً مسئولیت دارد. اگر امنیت

دانشجویان آنقدر مهم است که کسی که کارت

دانشجویی اش را فراموش کرده، یا بازدید کنندگان از

دانشگاه های دیگر، به سختی میتوانند وارد دانشگاه

شوند، چطور میتوان از امنیت همین دانشجویان در

اطراف دانشگاه و راه خوابگاه شانه خالی کرد؟

- بله. با توجه به ناامن بودن منطقه و تعداد زیاد

دانشجویان دانشگاه مسئول است تا امنیت را برقرار

کند.

- بله قطعاً بیش از نصفی از مسئولیت متوجه ایشان

است.

- در محدوده دانشگاه و خوابگاه بله.

- بله قاعداً

سوال سوم: آیا آموزش های لازم برای برخورد با